

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Helyben házhoz hordva és vidékre postai megküldéssel:

Egész évre 4 frt — kr.
Félévre 2 frt — kr.
Negyedévre 1 frt — kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetéseket jutányosan számítunk.

Hivatalos hirdetések 100 szög
1 frtért közöltenek.

Kincstári bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

SÁTORALJA

SZERKESZTŐSÉG

ÉS

KIADÓHIVATAL

hova a lap szellemi részét illető közlemények s az előzetési pénsek, hirdetési kéziratok s díjak és a lap szétküldésére vonatkozó felhatalmazások intézőndők:

Sárospatak, Kovács-utca 176. sz.

Kéziratokat nem adunk vissza

Bermentetlen leveleket nem fogadunk el.

Nyíltyér minden sora 20 kr.

Zemplénnvármegye közérdekeit képviselő hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Steinfeld Jenő.**

A mérég.

Ez a hanyatló század a maga utolsó agóniájában meglehetősen hanyatlását mutatja fel az erkölcsiségnek. Legalább előtűnik, kik a multat csak a történet lapjairól ösmerjük, úgy tűnik fel. Megütőkézzel kell tekintenünk a közérkölciség hanyatlását s megbotránkozásában az ember nem kiálthat elég hangosan: „Megálljatok.”

Az önérdék, az önzés, gyönyör- és élvezethajhászat iszonyú képei tűnnek fel a század végén, a közjóznak, szépnek, nemesnek, tisztességesnek elhagyása, sárbatiprása mellett! Hol a — történet lapjairól olvasható — régi idők erkölcsi tisztasága, becsületessége? Nyíltan úzi aljas erkölcsufárságát a szemérmelenség s az erkölcsi aberrációk minden se-rege. Azt hiszi a józanon, tisztességesen gondolkozó ember, hogy ez csak álom, rémes, káprázatos álom s az alvásban szabad féket kapott emberi lélek kiesapongása. De iszonyattal kell látnia, hogy valóság: hogy mint a ragályos betegség mérge, a levegőben van s egyre terjed nagyobb és nagyobb köröket foglalva s hova tovább jobban mérgezve a társadalom minden rétegét. S elhorítja az embereket a fejlődésben levő ifjútól a hanyatló aggig. Egyformán mérgez retentó erejével mindenütt. „és nincs ellenállás e viharoknak.” A társadalmi élet számtalan fekélyének vajjon mi az oka? A benső kényszerít-e kérdést feltenni, mert nyomoznunk kell könyörtelen kö-

vetkezethez, hogy hol van a baj fészke, és a közérkölciség alábbszállását mi okozta?

Ha az okokat keressük, több tényezőben találhatjuk fel azokat.

Az első a hatóságok közönyössége. Kétségtelen, hogy a hatóságok közönye az erkölcsiség megbomlásának fontos oka: és elvitáztatlan, hogy a hatóság erős akaratú megállíthatja az embereket az erkölcsi hanyatlás azon meredek lejtőjén, hol az *alkalom* vonja bukásba a (sokszor tapasztalatlan) embereket.

Nyíltan, leplezetlenül kell beszélnünk iminár, hogy a hamisítatlan közvéleménynek egyszer kifejezést adjunk s ha nem akarják e veszélyeket meglátni azok, kik a veszélyben benne vannak, akkor hallják meg azok, kiknek kötelességük még a *közérkölciséget* (!) fenyegető veszélyeket is erejüktől telhetőleg elhárítani.

Helyén van-e az pl., hogy a záróra törvényét Patakon számba sem veszik, hogy záróra után (ha olykor van ilyen) galád üzelmeit szörnyű orgiákban ünnepli bezárt kávéházi ajtók mögött a bűn s terjeszti az egyre jobban nekivaduló erkölcsötleniséget, a szellemi és vagyoni tőkének rovására?

Helyén van-e az (gondolják meg, kik arra illetékesek), hogy Sárospatakon minden vendéglőnek nevezett helyiségben pinczérleányok szolgálják ki a vendégeket. . . . Olyan városban, hol két nagy tanintézet van, szabad-e megtűrni az ilyet? Ugyan mit tehet az ilyen állapotok ellenőrzésére akarmelyik tanári kar is?

Ki felelős a romlásért? Azok — kik ilyen eléggé nem jellemezhető eljárás mellett adnak túl hitvány italoikon? Nevetéses! Az üzleti verseny hova sülyedt!! Ezen nem segíthet senki más, mint a városi hatóság vagy akárki más, a kinek kötelessége a kocszmák ellenőrzése.

Az alkalmat kell eltörölni! Azon a néhány kocsmároson kívül, kik ilyen eszközök segítségével töltik meg zsebeiket, kinek van haszna ez alávaló üzlemből? Mondják meg, kik elolvassák e sorokat, mondják meg a nevelők, a társadalmi tisztességnek természetes őrei, hogy nem az alkalmat-e az oka ezeknek a bajoknak? S ki varázsolhatja *kivánatos* az alkalmat, ha a hatóságok nem. Be kell tiltani a nyilvános helyiségekben a pinczérnök alkalmazását, fele elenyészik a tivornyáknak s nem fogja áldozatit testi-lelki romlásba hajszolni e prostitúció és a kártya.

És a melyik kocsmáros elég vakmerő lesz ellenszegülni a tilalomnak, a melyik kijátszani iparkodik a betiltó rendeletet a fizető pinczérnök czimének zéges titulusa alatt, azt büntessék meg úgy, hogy példát vegyen róla minden olyan ember, ki mások erkölcsi hitványságának felhasználásával keresi kényerét.

Ezt mi kurának, még pedig radikális kurának gondoljuk. Legyen üzleti verseny, de ne olyan irányban, mint fentebb rajzoltuk.

És ezt keresztül viendőnek tartjuk mind azon helyeken, hol hasonló viszonyok vannak. Szóltunk tartózkodás nél-

TARCSA.

Temetőben.

— A »Sátoralja« eredeti tarcsája. —

Mindig szerettem a temetőbe járni. Már gyermek-koromban valami bologító, nyugalmat adó érzés szállt lelkembe, ha egy-egy könyvazta koporsót kikisértünk az örök pihenés honába. Míg a mi gyermek-ajkunk a logtisztabb érzelme hangjain zengett:

»Nincs már szívem felelőre
Nézi sárom lelkere«

s míg az elköltözött lélek rokonai szívzaggató hangon zokogtak a néma, tátongó sír s hideg göröngyök felett: szívem érzéketlen maradt s szemem köny nem azattá.

Láttam haját tépő özvegyet férje koporsója felett jajgatni s hallottam tőle káromolni az eget; a mindenható s mindentudó atyára szórt átkokat, melyeket a tenger örvényéhez hasonló fájdalom fakasztott ajakán; láttam kisede sírjával örvényő anyát, ki egy év alatt három gyermekét veszítte el, s a negyedik is otthon fekvőt lázas berességben, hideg kórágyn. Láttam

anya koporsója felett zokogó gyermeket: az élet viharain munkában megedzett apát sírni azon a lélekölő hangon, mely megfagyasztja az ember szívében a vért. . . s azért nekem mégis mindig nyugalmat adott a temető.

Valami ösztönzerű vagy esabított, húzott mindig a fű borította sírok közé, pedig az emberi lélek ösztönzerűen megborzad, megretten azokon a helyeken, a melyeken kellemetlen események történtek előtte s önkénytelenül is kerül az olyan helyeket, a melyek kellemetlen érzéseket keltenek fel lelkében. Nekem mégis legkedvesebb tanáym volt gyermek-koromban a temető. Míg pajtásaim félve húzódtak vissza a temető kapujától, én leheveredtem a puha pázsiton s gyönyörködtem „az istenke tehénkéjében” s a hangyák nagyszerű munkájában. Egész kedvtelenséggel kérdezgettem a közeli erdőben kiabáló kakukto: „kakuk madár, hány esztendőig élek?” s nem döbbentett meg, ha olykor egyet sem kiáltott is kérdéseimre. . .

Nem tudtam még, mi a temető. Szerettem, mert ott senki sem háborgatott s nyugodtan olvashattam „Mokandah”, „Robinson” történeteit.

Később, mikor az édes anyai háztól elszakított a sors: mikor kezdetem saját lábamon járni, saját nyomoriságomon ismerni meg az

életet: akkor is szerettem a temetőbe járni mert sokszor háborgó lelkem ott nyugalmat talált.

Itt is láttam esodált, nagyrebecsült férfiakat kidőlni a közhasznú munkálkodásból. Hirtelen, mint viharcsapott tölgyek törtek össze. Kórosodó felett az egész társadalom zokogott s a fátylak sötétlen lobbanó füstjével százak fohásza szállt az égbe az elköltözöttek lelkingyalmáért esedni.

En a könyvek árjából vigasztalást merítettem, de sírni nem tudtam.

Pedig lelkem nem volt érzéketlen; szívem nem volt fásult, de, mintha a „szívet hajtó kis patak” forrása kikapadt volna: szemem száraz maradt, bár lelkemet a fájdalom ezer karommal tépte, szaggatta. Oh sokszor úgy fújt a szívem, könyvem meg se hullott.

Kijártam a temetőbe. Ha a tavasz feloldotta a föld fagyat, zöld pázsitot esalt a sírdombokra: kedvencz tanulóhelyemet esztendőnként felkerestem s el se hagytam, míg csak a kakukfi nem vált be illatával a léget. Ismertem ott minden bokrot, minden sírt s a sírokat jelölő emlékoszlopokat s feliratokat, sőt még az ott feszkelő madarak is, mintha ismerőseim lettek volna, vidám hangon üdvözöltek s a kaczer szarka sokszor egész közölembe biezgett. Ha

ajánlott level útján a felvalaki arra, hogy ezt vagy amaz teljesítse, mert a levélkihirdő — szeretem hinni, hogy nem utasítás folytán — a jelzett helyen teszi le a leveleket, hol aztán elhelyezhetők, míg címzettjük keresztül nem sőtál a Bodrog hídján. Nem mondom, hogy a tanyákra is kézbesíthetők a postai küldemények, de Sáros-patak nem olyan nagy kiterjedésű, hogy a levél házhoz való kézbesítése meg nem lehetne, s azt hiszem, hogy midőn e rendetlen állapotokat tek. szerkesztő úr becses tudására hoptam, nem roszindulatból, hanem Sáros-patak közönsége egy részének jól felfogott érdeke szempontjából cselekedtem.*

Sáros-patak, 1895. április 22.
Tisztelettel levén híve H. B.

* Ugy van, Ily szempontból adok én is helyet a felszólalásnak. Ha így áll a dolog — amiben nem kételkedek — mindenesetre megrovás alá eső vissza élés: aminnek jövőben nem szabad így lennie. Ha egy alkalmazott a hivatalnál kevés, kérjük a közönség érdekében a postahivatalt eszközölni ki kettőt: de ne engedje, hogy a levelek itt-amott napokig elhelyezjenek kézbesítés nélkül. Szerk

Hátra van még a New-Yorkban készített s mindennap háromszor (reggel, délelőtt, este) megjelenő újság, a „Gentlemanlylove“ (City 482. S. T. A.) Ez így szól: Ma reggel 12 órakor, midőn álmos szemekkel kinevezünk Isten nevében emelt házunk 13-ik emeletéről: odalent százezer előfizetőnk jól irányzott revolverlövészekkel fogadott bennünket. Miért? Azért, mert egytől-egyig mind pályázni akar a „Sátoralja“ pályázaton. Mikor mi leordítottunk, hogy inkább a mi pályadíjainkat ügykezzenek elhárítani: mind a százezer előfizetőnk összeszett iváulással és impozáns zsebkézzel villogtatva felrohant s rövid esata után, melyben főszekerzítőnk egymaga 12 ezer előfizetőnknek a koponyáját ütötte csapra kellő koménységű boxolójával: végre is az előfizetőnk lett a babér és főszekerzítőnk rövid szerrel kiugráttak az ablakon, a vezérezéskiróknak pedig revolverrel kiütögtették az egyik szemét. S végre nekünk is megkellott esküdnünk, hogy rögtön pályázni fogunk a „Sátoralja“ pályakérdésére.

Tk. 106. szám bead. 1895. január hó 15-én.

Árverés hirdetményi kivonat.

A szerencsi kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság közli, hogy Zemplénvármegye arvaszékének a Golenics Antal és neje sz. Langh Anna hagyatékához tartozó ingatlanokra kért önkéntes bírói árverés iránti ügyében a s.-a.-újrhelyi kir. törvényszék a szerencsi kir. járásbírósg te-

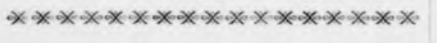
rületen levő Mad közseg és batarahan fekvő a következő ingatlanokra egygymint:

- I. a mádi 747. számú tjkvben Golenics Antal tulajdonul felvett a) + 1968. hr. számú „Útban Görbe“ szőlőre 25 frt kiküáltási árban;
 - b) a mádi 747. számú tjkvben foglalt 939. hr. számú szántóföldre a „Gyöftiken“ 132 frt kiküáltási árban.
 - II. A mádi 65. számú tjkvben Golenics Antal és neje szül. Langh Anna tulajdonul képező: a) a + 75. hr. számú belsőség és azon épült 13001. számú ház és pinczére 2544 frt kiküáltási árban;
 - b) a mádi 65. sz. tjkvben + 937. hr. sz. alatt felvett a Gyöftiken fekvő szántóföldre 161 frt kiküáltási árban;
 - c) a mádi 65. számú tjkvben + 1344. hr. szám alatt felvett a „Füredőhazi szilvasok“ között fekvő gyümölcsös kertre 66 frt kiküáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1895. évi május hó 16. napján délelőtt 10 órakor Mad községvárszélán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküáltási áron alul is eladtni fognak.
- Árverezni szándékozóik az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 2 frt 50 krt. 13 frt 20 krt. 254 frt 40 krt. 16 frt 10 krt és 6 frt 60 krt készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ban jelzett arfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyi miniszteriumi rendelet 8. §-ban kijelölt övadékképes értékpapírra a kiküáltott kezezh letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnal előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervevnt átszolgáltatni.
- Kelt a szerencsi kir. járásbírósg, mint telekkönyvi hatóságnal 1895. január 16.

Várady Sándor,
kir. albró.

Ime, hirtelenében ennyit sikerült lefordítanom. Ebből olvasóink is láthatják, hogy felhívásunk élénk visszhangra talált az egész világon. De meg is látszik az eredmény. Mai lapunk zártaüg összesen 43966 pályamű érkezett, úgy, hogy erre a ezéla a második posta hivatalt megmagyobítvva a város északi végére szándékoznak áttenni, nem is említvé, hogy a M. A. V. már megtette a kellő intézkedéseket a waggonok kellő számára névére. — A részletek hitelességét bizonyítja:

Pályázó.

Szerkesztői üzenetek.

L. M. S.-A.-Újhely. Szíves ígértet várom. — Tíbbeknek, Lucius nem érdekelt fél abban az ügyben, legalább nem úgy s nem is az, kit önké gondolnak. Ha Sch. J. magának vindicalta, az igazsá érdekében ki kell jelenetenne, hogy nem ő írt Lucius név alatt, hanem — mint biztos forrásból értesült m — ő csupán a véleményem szabadabb nyilvánvitatasa eszéből vállalta magára a Lucius által írottakat. — K. P. Temevár. A hiányzó számok pótolnak s abban a kérdéses ügyben is elhárunk Kapta a jó eredményt igazoló okmányokat? — Envelőre. Oda jutott, a hova kívántam — a papírkönyv. A tavaszt, az ilyolyat, a kikeletet sem összevonta, sem külön-külön nem közölhetjük — óka egyrészt, mert mindhárom önképzőkörű kísérletelés, másrészt mert álléval beadott munkáikat — ha az illető magát megnevezni nem meri — nem közlünk. — K. P. B.-Zsárlány. Szíves támogatást köszönöm — K. B. Kenézli. Kérem továbbra is jóindulatát. — M. J. G. K. Rejlyen. Ígértetök hevéltása mikorra várható?

A közönség köréből.

Tekintetes szerkesztő úr!

Talán nincs is tudomása arról, hogy Sáros-patakon két postahivatal van. A főposta és fiókpostá. A fiókpostát Sáros-patak összes közönsége ismeri, de ez utóbbi — a fiókpostá — csak a Bodrog balpartján fekvő városrészt s az alsó határ tanyái lakosai előtt ismeretes. Levén ez a Bodrog hídván házában, honnan a leveleket a címzettkeknek sőt a postai úton kézbesített sürgönyöket is akkor kézbesítik, ha azokat sorosa a városba könyvszoritni felmenni. Megtörténik azt-n, hogy a karácsonyi üdvözlötet újév napján, az újévit pedig vizköreszt napján kapja meg az illető. De még ez semmi baj nem volna: hanem vannak az embereknek olyan dolgaik is, melyek sürgős elintézését kívánják a halasztás által tetemes anyagi kárt okozhatnak. Ez itt mind megtörténhetik, még ha

HIRDETÉSEK.

Legújabb! Legújabb!
INTONA
Küönlegességek érzéshangú harmonikákban.
változtatható érez-játéklapokkal és korlátlan műsorral.

Ezen új táblaműny hangszerevel minden előzetes tanulmány és ismeret nélkül, szaz meg-szaz letzés szerinti zenedarabot lehet játszani. Ára 12 frt. a küalapot darabja 30 kr. Megrendelés az árak előleges beküldése mellett vagy utánvétel teljesítetnek. —

„Columbus“

12 frt. a küalapot darabja 30 kr. Megrendelés az árak előleges beküldése mellett vagy utánvétel teljesítetnek. —

es, és kir. szálal, simalomal-verőte) megszünteti az eddigi pamutosa és cormást erős és csengő hangot nyertünk általa. Minden verőre hárki ráhathatja és mindenkor le is használta. Soha-em pusztul el. Ára a verőpánczákkal az utóbbiak minőségű szerint 1,50. 2 frt. 2,50. 3 frt. 4 frt. 5 frt. 6 frt. 7 frt. 8 frt. 9 frt. 10 frt. 11 frt. 12 frt. Képe árjegyzék: a harmonikáról, a melharikáról, a széllel distúrtyakról, a minden egyli hangszerekről, hangszerekkelről és harokról külön küalapokban, egyen és hangszere küldtek. 11-20

Orvosi tekintélyek által kitünőnek elismerve.

„RHEUMA-SZESZ“

biztos hatású külszer rheuma, csúsz s a test bármínemű szagattásai s fáj-dalmái ellen.

Ára 1 korona, erősebb üveg 2 korona 40 fillér.

Kapható a készítő WIDDER GYULA gyógyszerésznel

KIS-SZEBENBEN.

Sáros-patakon: Trsztyanovsky Károly,
S.-a.-Újhelyen: Kinszossy Péter,
Nagy-Mihályon: Tolvay Imre.
Szerencsen: Bóta Béla özvegye,
Tolvágon: Cziganyi Béla,
Varamon: Gáll Sándor.
Homonnán: Szekerak Ambrus

urak gyógytáiraiban, az összes fővárosi, valamint vidéki gyógytáiraiban.

Fog és fejfájást 5 perc alatt megszüntethetünk.